

**SYROTY: DRAMA V
DVOKH DIIAKH Z
ZHTTIA UKRAÏNTSIV
NA AMERYKANSKI ZEMLI**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649764723

Syroty: drama v dvokh diiakh z zhttia ukraïntsiiv na amerykanski zemli by Anastaziia Rybakova

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

ANASTAZIIA RYBAKOVA

**SYROTY: DRAMA V
DVOKH DIIAKH Z
ZHTTIA UKRAÏNTSIV
NA AMERYKANSKI ZEMLI**

СИРОТИ

Драма в двох діях з життя Українців
на американській землі

Написала

АНАСТАЗІЯ РИБАКОВА.

Ціна 20 центів.

ДРУКАРНЯ „СВОБОДИ”
83 GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J.

ДІЄВІ ОСОБИ:

Петро Кулик, дешний зарібник.

Текля, його жінка.

Олег }
Одарка } їх діти.

Василь Чуприна, їх крави.

Катря, дівчина, потім жінка Василя.

Гері Чері, сусід Петра Кулика.

Мері Чері, його жінка.

Волтер, їх синок.

Між першою а другою дією минає два роки.

ДІЯ ПЕРША.

Середина звичайної американської кімнати. Урештеш після внодобі: не дуже багато і не дуже вбого.

ЯВА ПЕРША.

При піднесенні куртини **Олег** з **Одаркою** оглядають часописи. **Волтер** грає на скрипці або на п'яні. По хвили входить **Петро**.

Петро (розглядається): А мама де?

Олег (перестає розглядати часопис): Мама пішли на купно.

Петро: Ти, Олегу, і ти, Одарко, читали вже український буквар?

Олег: Ми трохи читали, але не всьо.

Петро: Ідть же тепер до другої кімнати і читайте, бо тут усе вам буде хтось перешкаджати. (До Волтера): А ти, Влодку, перестань грати, бо їм будеш перешкаджати. Не все лише грати і грати. Треба трохи посвятити вільного часу на читанне української книжки. (Олег з Одаркою за той час вийшли до другої кімнати).

ЯВА ДРУГА.

Петро і Волтер.

Волтер: Ви, містер, не кличте мене Влодком, бо я Волтер.

Петро: Ти ж так називаєшся: Володимир; а в скороченню — Влодко.

Волтер: Моя мама не хоче, аби ви мене кликали Влодком. Моя мама каже, що так у старім краю кликали.

Петро (неохотно): Нехай вже буде Волтер. Іди-ж, Волтер, з Олегом і Одаркою та почитай трохи українську книжку. А опісля будете грати.

Волтер: Я не вмію читати по українськи. Мій тато каже, що мені того не треба. (Помалу виходить у другу кімнату).

ЯВА ТРЕТЯ.

Петро сам.

Петро (ходить): От і дійди з такими людьми до кінця. Дитини не хоче вчити по українськи читати. Свою рідну дитину не хоче вчити своєї рідної мови, щоби колись, як постаріється тут на чужині, міг з своєю дитиною розговоритись. Я вже не говорю, що би то з того вишло, яка народня користь. Алеж тут розходитьсь о його власну користь. Як він не навчить своєї дитини замолоду: хто воно, якої крови і кости і з якого воно народу походить, то така дитина, як виросте, певно своїх родичів „форенерів” не пошанує і до них не признається.

Ох, Боже мій! Я нічого більше не хочу на мої старші літа, тільки одного: щоби мене мої діти не цуралися. Допоможи мені, Боже, їх навчити, щоби я міг з ними на мої старші літа тут на чужині в рідній мові розговоритись.

ЯВА ЧЕТВЕРТА.

Входить **Мері**, прибрана парадно.

Мері (зшипина): Гарі-ду, містер Кулик! (розглядається). А де місіс? І чи нема тут мого Волтера?

Петро: Добрийдень. Текля, здається, пішла з Катрею на купю. Вам нащо так шильно ваного Владка? Він бавиться з моїми дітьми в другій кімнаті.

Мері: Ви, містер, все по старому, по краєвому. В Америці все інакше. Він це Владко, а Волтер. От, наприклад, я. В краю я називалася Марта, а тут — Мері.

Петро: А мені здається, що Марта таки гарнійше.

Мері: Та де там!

Петро: А ви знаєте, що жінка Вашингтона називалася Марта? І Марта Мартою. Як у старім краю, так і тут.

Мері: То вам лише так здається. Тут все інакше. Я в краю писалася Марта Черевко, а тут — Мері Чері.

Петро: Дивні ви! Таж правливий Американець вас за це не похваливби. Тепер Американці зачинають своїх дітей називати нашими іменами і не перекручують їх по свому. Я знаю багато Американців, котрі називаються: Володимир, Лев, Нестор, Ольга, Віра, Наталка, Анастазія і так далі. І не перекручують тих імен так як ви, що з Володимира зробили Волтера.

Мері: Вони нехай себе називають, як хочуть. А ми старий край покинули і повинні про все старе забути.

Петро: Тобто, після вашої думки: своє понехати й чужого не знати.

Мері: Мені не треба нічого знати. Я — коби здорова та святого доляра от тут во (показує торбочку) мала. І то все!

Петро: Це в кожного з нас найважливіше питання. Але притім ще чимось треба інтересуватись. І свого народу не цуратись. Треба інтересуватися народними справами. Дбати про будуче. Для себе і для других.

Мері (жартовливо сміючись): То вже я вам лишу. Дбайте ви про других. Інтересуйтеся ви народними справами, (звільня) а я буду лише про себе дбати! (Слово за словом, з натиском); Ходіть, налейте до якихось союзів, якісь-там мітинги, братства, товариства; давайте, платіть; (твердо) а я більше не плачу і платити не буду!

Петро (здивовано): А хіба ви не належите до ніякої української організації? Ані ваш муж?

Мері: Хібаб я дурна була! Щоби по моїй смерті мій муж за мене гроші брав? І з другою женився?!

Петро: Ви-ж маєте крім мужа ще діти. А припустім, вразі смерті вашого мужа, то ви би хотіли по нім взяти гроші?

Мері (жартовливо): Я, то щось нічого! (Серйозно). Але я і по нім теж не хочу брати ніяких грошей. Недавно мій Гері належав до якогось-там Українського Народного Союзу. Ходив по якихось мітингах, платив. І я вже йому нічого не казала, і не дуже тому була рада. Аж тут нараз хтось вигадав якийсь сиротинець будувати. І щоби члени на той сиротинець склали гроші. „Лайк фон“! Нема дурних! Там вже два мільйони грошей назбирали, то пехай будують! А що будуть з тими гроши робити? А мій Гері, як то все роздумав, то й перестав платити. (Згорда) І я його за це хвалю!

Петро (переконуючо): Тоті два мільйони, то гроші членські. Кожному членови треба буде виплатити його посмертне. А ще, не дай Боже, якої пошести! Наприклад, підчас минувшої інфляенци. Кілько то членів повмирало в однім місяци! Чим котра заномого-